

Smaafolk. Derfor spiller dette Spørgsmaal ogsaa en meget stor Rolle for Smaafolk paa Landet.

Jeg vil ogsaa citere en nyere Udtalelse af en kendt Mand, nemlig Bojsen, Gedved. Han har den 10. November 1911, altsaa for ganske nylig, skrevet en Artikel i „Andelsbladet“, og det hedder deri bl. a.: „Alle ere jo enige om, at Mel og Gryn ere Livsfornødenheder, som derfor maa være fritagne for Skat, men Sukker er jo ganske ligestillet dermed. Der kan ikke anføres en eneste fornuftig Grund, hvorfor Sukker skal være anderledes stillet end Mel og Gryn, og hvad Beskyttelsen angaar, saa vidne de 18 pCt. til Aktionærerne sandelig ikke om, at den skulde være nødvendig. Da Sukkerroer kun kunne dyrkes paa de bedste Jorder, saa bliver Beskyttelsen kun en Skat paa de magre Jorder til Gunst for de rige.“ Denne Udtalelse kan jeg selvfølgelig i et og alt tiltræde, men jeg maa i denne Forbindelse beklage, at selve Grundlaget for Artiklen er ganske urigtigt, idet Bojsen paastaar, at der endnu er Plads til 5—6 Sukkerfabrikker her i Landet, fordi vi kun fabrikere 125 Mill. Pund om Aaret og dyrke 29,000 Tdr. Land med Roer. Det er i meget høj Grad forældede Tal; der er i Aar dyrket ca. 45,000 Tdr. Land med Roer her i Landet, og i de senere Aar have vi været oppe paa en Produktion af ca. 200 Mill. Pund Sukker. Da Forbruget af Sukker svarer omtrent hertil, vil man se, at den Roe- og Sukkerproduktion, som er i Landet, fuldt dækker Forbruget. Det er meget beklageligt, at en saadan Artikel er sendt ud gennem „Andelsbladet“, den har sikkert været en medvirkende Grund til de mange Planer blandt Andelsfolk om at faa oprettet Sukkerfabrikker baade i Sjælland, paa Fyn og særlig i Jylland. Disse Udtalelser af de nævnte Mænd, Bojsen, Rasmus Claussen, den nuværende Konseilspræsident og Harald Holm, som hævde, at Sukkeret er en Livsfornødenhed, ville sikkert vinde Tilslutning hos langt den overvejende Del af dette Tings Medlemmer og formentlig ogsaa hos den overvejende Del af Befolkningen ude omkring i Landet.

Men Spørgsmaalet bliver nu, i hvor høj Grad Sukker forbruges af den almindelige Befolkning. Se vi paa Statistikken over Sukkerforbruget, viser det sig, at det er gaaet kolossalt frem baade for den samlede Befolkning og ogsaa for den enkelte Indbygger. I Femaaret 1876—80 var der et Forbrug af 52 Mill. Pund, nu ere vi oppe paa et Forbrug af 200 Mill. Pund.

Ser man paa det enkelte Individ's Forbrug, viser det sig, at der fra 1876 til 1880 pr. Individ forbruges gennemsnitlig 27 Pund, 10 Aar senere var Forbruget 32 Pund, 10 Aar senere 52 Pund, atter 10 Aar senere 63 Pund, og i Øjeblikket er det 71 Pund pr. Individ. Ifølge en ganske fortrinlig Bog af et tidligere Medlem af dette Ting, Professor Birck, staa kun Australien, de forenede Stater og England over Danmark med Hensyn til Sukkerforbrug. Ifølge Professor Bircks Bog, som ganske vist er et Par Aar gammel, er i Australien Forbruget 100 Pund, i England 88 Pund og i de forenede Stater 74 Pund pr. Individ. Som det vil ses, er Danmark et af de Lande, hvor der forbruges mest Sukker, hvilket forekommer mig at være en i høj Grad glædelig Kendsgerning, fordi det viser, at der til Trods for alle Protester herimod er en stigende Købeevne hos Befolkningen netop med Hensyn til de Varer, som fremme en sund og god Levemaade for Slægten. Da man i 90erne behandlede Sukkeret i dette Ting, manglede man i meget høj Grad Oplysninger om Forbruget pr. Familie og om Forbruget pr. Arbejderfamilie. Man havde ikke andre Oplysninger i saa Henseende end nogle, der vare fremkomne fra Læge Th. Sørensen, den nuværende Arbejdsløshedsinspektør, og nuværende kongevalgt Landstingsmand Falbe-Hansen. Som Følge deraf var der i dette Ting meget stor Strid om, hvor meget en Arbejderfamilie og en Husmandsfamilie forbrugte af Sukker. Fra en Side anslog man det til 20 Pund, medens andre anslog det til 100 Pund. Min ærede Partifælle i Landstinget, 4de Medlem for 9de Kreds, Harald Jensen, søgte den Gang at løse denne Strid paa en salomonisk Maade ved at hugge Knuden midt over, idet han udtalte, at der formentlig brugtes gennemsnitlig 60 Pund pr. Familie i Smaafolkshjem paa Landet. Jeg er tilbøjelig til at tro, at det den Gang var en meget ædruelig Betragtning, men siden er Forbruget steget kolossalt, ja, til over det dobbelte. Den Gang var Forbruget 16 kg, nu er det 35½ kg pr. Individ, og derefter skulde vi altsaa være oppe paa et Forbrug af ca. 130—140 Pund pr. Smaafolkfamilie her i Landet. Jeg tror nu ikke, det Tal vil passe, thi Forholdet er det, at selv om man er nok saa velhavende og ejer nok saa mange Penge, stiger Sukkerforbruget ikke i Forhold til Formuen, man kan kun bruge Sukker til en vis Grad. Det er derfor naturligvis hele den store Befolkning, Gaardmænd,